

HANEBNÁ ROLE AMERICKÝCH OKUPANTŮ V ZÁPADNÍCH ČECHÁCH V ROCE 1945

Nakladatelství SVOBODA Praha 1951

V dnešní době, kdy americký imperialismus vystupuje jako nejhorší nepřítel míru, samostatnosti a svobody našich národů, kdy znovu vyzbrojuje esesmany a otevřeně je vyzývá k revanši, nalézá náš lid ve svých dějinách mnohá a mnohá cenná poučení o hanebné roli amerických imperialistů v dějinách Československa. Je-li však mezi zradami, zákeřnostmi a škůdcovstvím možno srovnávat, potom nejhorší a nejpokrytější úlohu sehráli američtí okupanti v západních Čechách v roce 1945. Nasazovali si masku »přátel« nebo dokonce »osvoboditelů«, ačkoli od první chvíle, kdy vstoupili na naše území, přicházeli jako nepřátelé našeho lidu, jako kolonisátoři a potlačovatelé, jako ochránci nacistů a osnovatelé nové války proti SSSR i naší zemi. Americké velení se již tehdy řídilo heslem, které napsal 4. září 1944 americký diplomat William C. Bullit v časopisu Life: »Kdo je optimista? Ten, kdo si myslí, že třetí světová válka vypukne asi za 15 let mezi SSSR a západní Evropou, kterou bude podporovat Velká Británie a USA.«

Jako den a noc se liší postoj vítěze nad Hitlerem, Sovětské armády-osvoboditelky, od úlohy amerických okupačních vojsk v Československu. Je velikým štěstím pro naši vlast, že byla osvobozena bratrskou Sovětskou armádou a že američtí okupanti proto marně prováděli své pokusy o novou porobu našeho lidu v nejzápadnějším cípu naší země. I krátká doba okupace amerických kolonisátorů v této části republiky poskytla sterá hrozná a důrazná poučení, která umožňují našemu lidu dobře rozumět tomu, co by dnes chtěli paliči války na druhé straně Šumavy.

HISTORICKÁ PRAVDA O T. ZV. »OSVOBOZENÍ« PLZNĚ

Nepřátelé našeho lidu od zenklovských zrádců vlasti až po špiona Lomského a spol. měli zájem na tom, aby především před lidem západních Čech rozšířili prolhané legendy o americké armádě. Snažili se využít situace, která se vytvořila po porážce hitlerovského Německa Sovětskou armádou, k nestoudnému falšování historie, jako by Plzeň byla »osvobozena« americkou armádou. Nepřátelský agent Lomský po několik let brzdil pravdivé vyličení událostí roku 1945, které by odhalilo podvod s »osvobozením« Plzně americkou armádou.

Jaká je historická pravda o událostech v Plzni na konci války?

Je nutno předeslat, že velení americké armády, které bylo ke konci války plně zaměstnáno spřádáním protisovětských intrik se zbytky nacistické soldatesky, nemělo zájem ani úmysl osvobodit náš lid od hitlerovské okupace. Chtělo — podle dohody s velením hitlerovských armád — ponechat nacistickému katovi Schornerovi v Čechách všechny možnosti k co nejužšímu odporu proti Sovětské armádě, postupující v těžkých bojích. Poskytovalo Schornerovi čas, aby mohl taktikou »spálené země« potlačit revoluční vlnu, která šla našimi zeměmi s každým krokem Sovětské armády. Dávalo možnost K. H. Frankovi, aby podle slibu, který jim dal, udělal za ně »černou práci« — aby vyvraždil vedoucí vězněné komunisty a zlomil odpor českého lidu. A konečně čekali, až jejich agenti ve spolupráci s pochopy K. H. Franka »připraví půdu« v Čechách a až se pak Schornerovi esesmani přijdou k nim vzdát. O těchto záměrech mluví jasnou řečí skutečnost, že v dubnu 1945 (ačkoli se nesetkávalo s větším odporem) dalo velitelství americké armády jednotkám ve středním Německu rozkaz k zastavení postupu, který trval až do 17. IV. 1945. Americké velení bylo o těchto tazích přesně domluveno (ovšem za zády bojující Sovětské armády) přímo s vrchním velitelstvím hitlerovských band. Tyto záměry potvrdil sám nacistický generál Schorner, který ještě 7. května 1945 vydal tento rozkaz:

»Generálleutnant Geiger dostal ode mne rozkaz, aby podle úmluvy vrchního velitelství (!) branné moci zajistil řízení pokynů k přechodu jednotek na území obsazené Anglo-Američany a aby se sám s velitelstvím odebral na západ.«

Tak do posledního puntíku to měli američtí generálové smluveno s hitlerovskými generály. Američtí velitelé nepřijeli do Německa, aby bojovali a dobýjeli hitlerovskou bestii, aby někoho osvobodili, nýbrž proto, aby zachraňovali, co se dalo zachránit z nacistické mašinérie, rozbité Sovětskou armádou. Nelze se proto divit, že pro americké imperialisty válka na počátku května 1945 již vlastně dávno neexistovala. Americká armáda neměla před sebou již žádnou frontu; projížděla Německem i západními Čechami

bez jakéhokoli většího odporu. Obě strany se pečlivě vyhýbaly srážkám. Všechn boj nacistů byl soustředěn již jen proti Sovětské armádě.

Američtí vojáci, kteří tyto jízdy prodělali, líčili je takto: **»Němci nebyli nikdy příliš udatní... Dostaneme-li se k nim nablízko, začnou křičet „Kamerad“ a vzdávají se.«**

Tak charakterisoval »odpor« německé armády proti Američanům důstojník John H. Fye ve své přednášce 3. V. 1946 v Plzni. V publikaci »The story of „Vitamin Baker“, We'll never go over-seas«, vydané americkou armádou v Plzni, si autor pochvaluje, jaké nádherné silnice jsou v Německu; »skvělé Reichsautobahnen« byly podle něho »hlavní podmínkou rychlého postupu americké armády.

16. dubna 1945 začala vojska I. běloruské fronty svou slavnou ofensivu od Odry, která vedla 24. dubna k obklíčení Berlína. Touto nečekaně rychlou ofensivou byly ohroženy plány, dohodnuté americkým velením s hitlerovským štábem. Jedině pod tlakem sovětské ofensivy na Berlín **»17. dubna byl odvolán zákaz dalšího postupu III. armády...«** (Branton D. Wallace: »Patton a jeho armáda«, str. 190).

Jedině proto, že Sovětská armáda rychle postupovala a že bylo jasné, že může dobýt v krátkém čase celého území, které zbylo nacistům, odvolalo americké velení zákaz další jízdy a jelo vstříc hordám esesmanů, drcených Sovětskou armádou. Tehdy také americká armáda vstoupila na československé území, a to zase naprosto ne proto, aby někoho osvobodila (nejméně český lid), ale především proto, aby podle dohody zachraňovala ohrožené zbytky nacistů pro nové válečné tažení.

I další postup, ke kterému byli Američané ofensivou Sovětské armády donuceni, byl stejně snadnou vycházkou.

»Nyní jsme denně zajímali 25.000 až 30.000 lidí. Nikdo neměl ani čas, ani chuť brát je do zajetí,« píše dále B. D. Wallace ve své knize o III. armádě. Nacističtí hrdlořezové prchali do náručí svých zachránců před Sovětskou armádou.

Zatím co sta a tisíce sovětských hrdinů krvácelo na ulicích Berlína, pokračovala americká armáda ve volné jízdě. 21. dubna 1945 dojel její 12. armádní sbor do Widenu na československých hranicích a 30. dubna okupovala americká vojska Cheb a Aš, aby pak jela jednak směrem na Stříbro, jednak podle hranic a obsadila Klatovy a Domažlice. Jak vypadal tento postup?

»Co chvíli byly silnice zataraseny nepřehlednými proudy německých vozidel. Mnoho z těchto skupin pochodovalo ještě se zbraní v ruce. Při setkání s těmito jednotkami docházelo k odzbrojování. Mnozí z našich hochů získali tímto způsobem dlouho toužené pistole P38, po kterých se sháněli po celé cestě od pobřeží.« (The story of »Vitamin Baker«, We'll never go overseas, str. 105, 106.)

Nacističtí generálové dobře věděli, kde jim kyne spása a která fronta pro ně znamená *zkázu*. V českém kotli se Schorner chystal i po dobytí Berlína k boji proti Sovětské armádě, jsa si dobře vědom toho, že od západu mu nehrozí žádné nebezpečí, tam že má krytá záda a tam že nakonec nalezne bezpečné útočiště. Ale nečekaně rychlý, v dějinách vojenství nevídaný hrdinský pochod sovětských vojsk od Berlína zhatil i další plány, na kterých se dohodl s americkým velením.

Zatím v západních Čechách došlo v samé Plzni k povstání proti okupantům, které začalo ve Škodovce, kde dělníci odzbrojovali verkšucáky a esesáky. Dne 5. května 1945 byla celá Plzeň v českých rukou. Ozbrojené skupiny obsadily nejdůležitější budovy v městě a vysílačku; oba nacističtí starostové, Sturm a Wild, byli 5. května zajištěni. Při těchto událostech americká armáda vůbec v okolí Plzně nebyla.

Kdo dal plzeňským pracujícím možnost, aby zatýkali hitlerovce, odzbrojovali verkšucáky a svobodně vydechli 5. května? Kdo jim přinesl svobodu? Je jasné, že to nebyla americká armáda, která klidně čekala několik desítek kilometrů od Plzně a která svým zrádným chováním vůči Sovětské armádě naopak posilovala hitlerovce, umožňovala jim další odpor a potlačování českého lidu. Je očividné, že to byla Sovětská armáda, která zkušila a rozdrtila hitlerovskou válečnou mašinerii, rozbila jednotu a akceschopnost hitlerovského velení a oslabila i potlačovací aparát nacistů v našich zemích natolik, že i plzeňští pracující mohli úspěšně povstat proti okupantům a ujmout se moci v Plzni. Prolhaná legenda o »osvobození« Plzně americkou armádou nemá s historickou pravdou nic společného. Skutečnost je taková, že svobodu přinesl plzeňským pracujícím mohutný postup Sovětské armády.

Teprve poté, když plzeňský lid se chopil vlády ve městě, napadlo některé lidi, kteří se snad obávali návratu nacistů, aby do města zavolali Američany.

Telefonické výzvy k americkému veliteli do Domažlic a Klatov, aby poslal do Plzně nějaký oddíl, zůstaly oslyšeny s poukazem na jiné dispozice vrchního velení. Do Klatov byla tedy poslána spojka na motocyklu, aby s americkým velitelem jednala. Ale ani toto vyjednávání nevedlo k cíli; americké velení, rozmrzelé nad tím, že nacisté nevyplnili svou katanskou úlohu, se plzeňských poslů neptalo, zda plzeňský lid potřebuje pomoci proti nacistům, nezajímalo se také, k jakému pásmu na spojenecké mapě Plzeň náleží, zda

tam má přijít armáda sovětská či americká, ale hlavně se zajímalo o to, zda je v Plzni klid, zda v Plzni není povstání, zda tam lidé nemají zbraně, zdali se tam nebojuje. Americký velitel prohlásil, že v tom případě, že se v Plzni bojuje, do města nepřijedou. Ubezpečen o naprostém klidu v Plzni, neuvěřil a poslal své motocyklisty, aby se přesvědčili, že v Plzni je klid. Teprve když ti mu to potvrdili, prohlásil americký velitel po dlouhých vytáčkách, že do Plzně tedy přijedou, a to »v neděli 6. května v 16 hodin odpoledne«.(!)

Z tohoto výroku amerického velitele je jasné, s jakým »osvobozováním« Plzně počítal. Měl jistě již velké zkušenosti z »bojů s nacisty, když takto přesně určil svůj »vítězný« příjezd. V neděli v 9 hodin ráno dojela však do Plzně jiná americká jednotka, vedená plukovníkem Noble.

Revoluční hnutí plzeňského lidu mělo být podle záměrů amerického velitelství co nejdéle ponecháno na pospas nacistům. Plukovník Noble nechtěně překazil tyto záměry amerického vrchního velení a porušením rozkazu způsobil, že Američané vstoupili do již osvobozené Plzně dříve, než sami zamýšleli. V přípisu amerického velení plukovníku Nobloví se doslova praví: **»Col. Noble, jakožto velící důstojník bojového oddílu „B“ vrchního velitelství 16. panc. divise, mající vykázaný objekt v sousedství Plzně, využil dne 6. května nepředvídaných okolností a vstoupil do města.«**

V životopise plukovníka Noble v archivu JNV Plzeň (II/7-1 pl. Noble) se o tom říká: **»Měl nařízení zastavit se v předměstí Plzně, ale vida příležitost, rozkázal svému oddílu, aby obsadil Plzeň.«**

Slova »nepředvídané okolnosti« vyskytují se takřka ve všech rozkazech k americké okupaci v západních Čechách. »Nepředvídané okolnosti« záležely v tom, že lid se pod vlivem vítězné Sovětské armády mezitím již sám chopil moci. »Nepředvídané okolnosti« mařily zákeřné dohody amerických imperialistů s hitlerovskými.

Zrádnou tvář amerického velení v západních Čechách potvrzuje i poměr americké armády k bojům v Praze. Americké vrchní velení, jak potvrzuje v citovaně již knize B. D. Wallace, zastavilo 7. května 1945 postup III. armády v Československu. V západních Čechách byly shromážděny početné útvary americké armády; celé dva armádní sbory. Byly to čerstvé síly, neunavené prakticky žádnými boji. Na pomoc Praze však vyslány nebyly.

V Plzni vydal ihned 6. května RNV výzvu »Na pomoc bojující Praze!«. Sraz dobrovolníků byl toho dne večer na nynějším chodském náměstí. Americká armáda byla požádána o zapůjčení aut a dodání zbraní. Večer 6. května se Chodské náměstí zaplnilo lidmi, plnými bojového nadšení, kteří chtěli okamžitě pomoci Praze.

Americké velitelství nejenže nedalo auta a zbraně, ale shromáždění rozpustilo a odjezd dobrovolníků na pomoc Praze zakázalo.

Již tento fakt sám osvětluje, že americká armáda přišla za jinými cíli, než bylo osvobození ČSR. Nebyl to příchod bojovníků proti nacismu, ale příchod sanitních jednotek pro fašisty, prchající nebo ještě bojující proti Sovětské armádě. Byl to příchod imperialistické armády, která pomáhala nepřátelům českého lidu, která nejen sama nespěchala osvobozenému boji na pomoc, ale brzdila jej a bránila lidu v něm pokračovat. Byl to příchod okupační armády, která využila »nepředvídaných okolností« k obsazení území, kterých bojem nedobyla a v nichž lid, povzbuzen sovětským vítězstvím, se sám chopil moci. To vše proto, aby na těchto územích zachránila zbytky nacistů pro své válečné plány a aby se pokusila nastolit v nich reakční teroristický režim.

Nepřátelství k revolučnímu hnutí našeho lidu řídilo všechny činy amerického vojenského velení na československé půdě. Imperialistické plány do budoucna určovaly jeho postup.

Zůstane navždy v paměti našeho lidu, že to byla Sovětská armáda, která osvobodila celou naši vlast od nacistické poroby a přinesla svobodu našim národům. Za své osvobození vděčí celá naše republika, všechen náš lid jedině vítězství Sovětské armády, jedině velikému Stalinovi.

SNAHA AMERICKÝCH OKUPANTŮ O NASTOLENÍ TERORISTICKÉ OKUPAČNÍ MOCI

Velení amerických okupantů chtělo hned po příjezdu vytvořit na našem území tuhý teroristický okupační režim, snažilo se seč mohlo uchovat obsazené území ve svém područí.

Plamen revoluce, který se rozhořel po osvobození Sovětskou armádou roku 1945 po celé naší vlasti a zalil svým světlem i západní Čechy, ještě zvětšil nenávist amerických okupantů k našemu lidu, protože dělal konec panství naší velkoburžoasie, která si s americkými kapitalisty tak dojemně rozuměla, protože dával českému lidu možnost zaříditi se podle svého. Američtí okupanti se snažili zachránit co se ze starého kapitalistického Československa zachránit dalo. A v tom našli samozřejmě v naší buržoasii věrného pomocníka.

Největší překážkou vytvoření okupačního režimu v západních Čechách bylo revoluční hnutí našeho lidu. Proto také hlavní ostří americké »péče« bylo zaměřeno proti lidovým revolučním orgánům — národním výborům a nejvěrnějšímu představiteli lidu — Komunistické straně Československa. Hned po příjezdu do Plzně, 6. května 1945, si americké velitelství počínalo jako diktující okupant. Američané v prvních hodinách okupace vůbec neuznali pravomoc plzeňského národního výboru, rozpustili a rozehnali jej; teprve po důrazných protestech s ním začali jednat. Ale jak jednat! Opravdu jako v kolonii. Americké velitelství vydalo pro NV takovéto rozkazy, které musely být projednány hned na první schůzi:

»1. Struktura správy města: americký velitel, starosta, policejní president a ještě jedna osoba, kterou si vybere sám americký velitel ke spolupráci.

2. Všechny banky zavřít. Předsedové bank necht' přijdou v 5 hodin k americkému veliteli.

3. Vyklidit ulice. Každý, kdo se smí pohybovat venku, musí mít potvrzení od policejního velitele. Jinak smí obyvatelstvo na ulici v určené dvě hodiny denně.

4. Zastavit noviny. Odpovědní redaktoři přijdou v 5 hodin k americkému veliteli.

5. Odevzdat vysílací aparát, všechny zbraně, fotoaparáty na policejních revírech. Zbraně odevzdají i čs. důstojníci a policie. (Budou jim později vráceny.)

6. Poštovní úřad, telefon, telegraf a plzeňský vysílač zatím uzavřít.

Dále: veškerá povolení musí být psána anglicky a česky(!). Cestování je povoleno jen 6 km od města. Dát americkému velitelství listinu vináren a prodejen lihovin (!). Nic se nesmí stát německým důstojníkům (!). Zajištěné osoby předat Američanům k výslechu.«

Tak si počínali američtí »osvoboditelé« v Plzni! Jejich »demokracie« se projevila v tom, že tvrdě diktovali své okupační podmínky. Pravá tvář jejich vykřičené »svobody« se ukázala v pravém světle. Osvědčení »demokraté« ukázali okamžitě, jak to myslí se svou »svobodou« tisku. Hned při svém příjezdu nařídili američtí »demokraté« zastavení novin. Tím byla postižena hlavně »Pravda«, orgán KSČ v Plzeňském kraji, jejíž první číslo vyšlo již 5. května. Další vycházení americké velitelství, pokračující v tradicích hitlerovců, zakázalo, a až za deset dní na důrazné protesty dělníků dalo povolení k jejímu tištění. Milovníci americké »svobody« tisku si však neodpustili ani potom jednu »pozornost«: do redakce »Pravdy« chodil jako za okupace policejní úředník, který dělal pro Američany censored. Do redakce chodili i američtí censoři — důstojníci a poddůstojníci, aby snad »Pravda« neřekla lidem pravdu o nových okupantech. Podobně se američtí »osvoboditelé« chovali k celostátnímu tisku KSČ, který vycházel v Praze a do plzeňského kraje se dovážel. Ve schůzi ONV dne 28. května si členové stěžovali na americké okupační úřady, že dovolují do Plzně dopravovat jediné národně socialistický tisk. »Rudé právo« bylo na hranicích amerického okupačního pásma v Holoubkově vždycky Američany zabaveno.

Stejným způsobem se Američané chovali i k plzeňské vysílače, jejíž vysílání bylo zastaveno hned po jejich příjezdu. Američané povolili znovuzahájení vysílání až 9. května, s tou ponižující podmínkou, že jeden americký voják, který uměl česky, bude sám vše přednášet do rozhlasu, aby snad někdo neřekl lidem pravdu. A nejinak se representanti západní »svobody« chovali v ostatních oblastech okupovaného území.

Na mnoha místech rozehnali a zakázali američtí okupanti rodící se národní výbory. A kde nemohli národní výbor rozpustit — tam alespoň našemu lidu »pomáhali«, jako na příklad v Sušici, kde platil jako v ostatních okresech zákaz cestování po okolí. Americká Military Police nezapomněla k rozkazu připojit: »Platí i pro styk ONV a místních NV.« V každém nařízení se projevila nenávisť americké okupační moci k našemu lidu. Američtí »ochránci západní svobody« nastolovali neomezenou moc své okupační »vojenské vlády« (t. zv. »amgoty« — Military Government) a místo národních výborů raději znovuvzkřísili smutně proslulý potlačovatelský státní aparát kapitalistické republiky — v okresech reprezentovaný okresními hejtmany. Tak na př. 9. května vyšla ve Strakonicih pod č. j. 6684 anglicko-česká vyhláška, podepsaná kapitánem W.A.Enderem, která nařizovala: **»Okresní hejtmani okresů Strakonice a Písek jsou autoritami veřejné správy, uznanými americkým vojskem pro tuto dobu, a všechna oficiální nařízení amerického vojska byla a budou prováděna jejich prostřednictvím do té doby, až nová(!) československá vláda bude organisována a uznána vládou americkou.«(!)**

Podobné vyhlášky se objevily i v jiných městech. (Český překlad anglického textu na vyhlášce ovšem není přesný. Správně zní »až bude nová česká vláda organisována a uznána vládou americkou.«) Americké velení prozradilo tímto nařízením své pravé úmysly. Je známo, že 4. dubna, tedy plný měsíc před vydáním této vyhlášky, byla v Košicích vytvořena vláda Národní fronty, legální československá vláda, která musela být uznána jak Anglií, tak USA. Avšak američtí okupanti, plníce příkazy svých zaoceánských pánů, mluvili již za měsíc o »nové« čs. vládě, která měla být dokonce »organisována a uznána« americkými imperialisty.

Je jasné, že dosazování okresních hejtmanů nebylo »přehmatem«, ale že bylo prováděno cílevědomě s úmyslem znemožnit provedení Košického programu, rozbít moc národních výborů a nakonec dosáhnout změny čs. vlády (tak jako to bylo v některých západních zemích) a organisování nějaké loutkové buržoasní české vlády pod americkým koloniálním panstvím. Je jasné, že americkým okupantům tu šlo o organisaci kontrarevolučního mocenského zvratu za pomoci buržoasních činitelů ve vládě.

POKUS O HOSPODÁŘSKOU KOLONISACI ČSR

Za první republiky byly Škodovy závody bohatým zdrojem zisků zahraničních kapitalistů. Od roku 1919 až do konce roku 1938 bylo 50 procent(!) akcií Škodovky ve vlastnictví francouzské Schneider & Cie., Creuzot, spojené s americkou finanční skupinou Morganovou. Anglická hypotekární půjčka vzrostla z 1,000.000 liber šterlinků z roku 1923 na 5,000.000 liber v roce 1930. Tak zahraniční kapitál francouzský, americký a anglický po dlouhá léta vyssával miliony zisků z práce českých dělníků ve Škodovce. V březnu 1939 se zmocnila rozhodujícího vlivu ve Škodovce německá skupina Vereinigte Stahlwerke-Dresdner Bank, která byla v létě 1939 vystřídána koncernem Herrmann Goring-Werke.

Avšak mezi americkými a německými monopolisty existovala po celou válku dohoda o tom, že nebudou navzájem rušeny kartelové dohody a podíly, imperialistů obou skupin na majetku v nepřátelských zemích a že po celou dobu války budou připočítávány zisky a poplatky, které odpovídají předválečným kartelovým dohodám a podílu na podnicích v nepřátelských zemích, na zvláštní tajná konta a nebudou nijak kráceny. A tak americký kapitál vydělával dokonce během války na každém dělu a kulometu vyrobeném pro Hitlera, a opačně němečtí monopolisté vydělávali na každém litru benzínu, který spotřebovala americká letadla při bombardování Německa i našich zemí. Tak také část zisků, vydřených z krve a potu dělníků ve Škodovce pod terorem nacistických poháněčů, se dostávala tajnými účty na konto západních imperialistů. Američtí magnáti si nemohli stěžovat: vydělávali na robotě a nucené práci dělníků v nacisty okupovaných zemích i v samém Německu; pod vládou hitlerovců rostly utěšeně jejich zisky po celé Evropě. Neměli proto důvodu, aby ničili válečný průmysl hitlerovského Německa a okupovaných zemí. Neměli důvodu k ničení škodovky.

Avšak situace se rázně změnila ke konci války. 4. dubna 1945 byla v Košicích utvořena vláda Národní fronty Čechů a Slováků, která přijala Košický Vládní program. Do této vlády vstoupila Komunistická strana Československa jako vedoucí strana a v tom se »zrcadlil nástup k moci nové třídy, třídy dělnické a spolu s ní všeho pracujícího lidu měst i venkova« (soudruh Klement Gottwald na IX. sjezdu KSČ). V programu první vlády Národní fronty, který byl dílem soudruha Gottwalda, bylo nedvojsmyslně stanoveno, že cílem vlády je m. j. »postavit celý peněžní a úvěrový systém, klíčové podniky průmyslové, pojišťovnictví, přírodní a energetické zdroje pod všeobecné státní vedení a do služeb znovuvýstavby národního hospodářství« (*Košický vládní program*).

To byla jasná slova, kterým rozuměli i američtí monopolisté. Dlouholeté vyssávání škodováků zahraničním kapitálem mělo v roce 1945 přestat. Bylo jasné, že bude konec s všemocí francouzských, amerických a německých magnátů v nejdůležitějším závodě těžkého strojírenství v republice. Ne již pro kapsy cizích i našich monopolistů, ale ve prospěch pracujícího lidu měly vyrábět Škodovy závody.

To rozhodlo. 17. a 18. dubna, čtrnáct dnů po vyhlášení Košického programu, dali američtí imperialisté v bezmezném vzteku nad tím, že ztrácejí možnost vykořisťovat tisíce českých dělníků, rozkaz svým leteckým silám, aby začaly mstivě ničit a vraždit v Plzni.

25. dubna 1945 provedlo americké letectvo svůj poslední veliký nálet v Evropě — nálet na plzeňské Škodovy závody. Na 500 amerických bombardérů svrhlo přes 5000 tříštivých, fosforových a zápalných bomb. 29 objektů závodu bylo úplně zničeno, 21 velmi těžce poškozeno, 33 těžce poškozeno a zbývajících 40 objektů bylo poškozeno lehce. Závod byl bez proudu, komunikační spoje prakticky neexistovaly. Čtrnáct dnů před koncem války, v době, kdy nacisté nemohli z Plzně odvézt již ani šroubek pro frontu, v době, kdy Berlín byl již obklíčen Sovětskou armádou, kdy rudá vlajka vlála již na Labi bylo zhruba 70 procent plzeňské Škodovky zničeno.

Zničení plzeňské Škodovky uzavřelo řetěz zločinného pustošení naší země americkými imperialisty v posledních hodinách války. Udělalo tečku za bombardováním Nových Zámků těsně před příchodem Sovětské armády, za útokem na Nitru dva dny před jejím osvobozením Sovětskou armádou, za bombardováním Gottwaldova a rozbitím ČKD 25. března. Za celou řadou náletů, které měly podlomit hospodářskou sílu osvobozeného Československa. Jen nálet ze dne 17. dubna, kterým byly dělnické čtvrti Škvřňany a Karlov téměř zničeny, znamenal takovou bilanci: 624 mrtvů, 453 ranění, celkem v Plzni po dubnových náletech 769 životů českých lidí padlo za obět chamtivé zášti amerických imperialistů;

542 obyvatelů Plzně bylo raněno. Bylo úplně pobořeno 505 budov a přes 5000 poškozeno; to znamená dvě třetiny domů v Plzni! Seřadovací nádraží bylo zničeno. Plzeň ztratila jatky a celou jateční čtvrť. Vodovodní potrubí nefungovalo a voda byla jen ve středu města.

Ovšem, americká letadla přelétávala Škodovku mnohokrát v letech 1943 a 1944, v ojedinělých případech dokonce pustila nějakou bombu, ale posledním náletem z 25. dubna 1945 bylo způsobeno 93 procent(!) celkových škod ve Škodových závodech. Američané způsobili těsně před skončením války našemu hospodářství přímé škody, které převedeny na dnešní hodnoty, znamenají ztrátu daleko přes šest miliard Kčs!!! Jen za tyto peníze jsme mohli postavit ve dvouletce celé město pro 30.000 obyvatel.

Když američtí okupanti přijeli do Plzně, pospíchal generál Patton do Škodovky, aby přímo na místě překontroloval dílo *zkázy*; cynicky vyjádřil své uspokojení nad zločinným dílem amerického letectva. Pohled na obrovskou spoušť, způsobenou americkými vzdušnými piráty ho »velmi potěšil«.

Proč vlastně Američané v době, kdy nechávali porurské zbrojařské podniky až do posledního dne války nerušené vyrábět hitlerovcům zbraně, zničili náš největší kovoprůmyslový závod?

Američtí imperialisté bombardovali Škodovku, protože chtěli zničit průmysl, který měl náš pracující lid převzít, protože chtěli vyřadit jakoukoli konkurenci. Pro tyto ziskové cíle Wall-Streetu neváhali američtí piráti ani okamžik vraždit stovky mužů, žen i dětí. Pro obohacení kapes newyorských bursiánů rozsávala americká letadla v Plzni smrt.

Sám autor článku o plzeňské Škodovce, uveřejněném v časopise amerických okupantů na Plzeňsku »Tricolor Times« dne 7. října 1945, přiznává, že **»mnoho Čechů cítí, že zničující bombardování přišlo trochu(!) pozdě a spravedlivě se domnívají, že by bylo účinnější před rokem nebo dvěma.«**

A hned dává svým americkým čtenářům návod, jak na takové nepříjemné otázky odpovídat. Vymyslel si proto nehoráznou, opravdu americkou lež, že prý nacisté postavili v roce 1940 falešný závod ze dřeva, který prý oni, Američané, v letech 1943 a 1944 bombardovali. Bylo prý jim nápadné, že se nikdy z komínů tohoto závodu nevalil dým. Proč právě 14 dní před koncem války američtí letci »prohlédli«, pisatel neuvádí. Až k takovým lžím se uchýlovali američtí pisálkové, aby zakryli své vražedné dílo, aby co nejvěrohodněji omluvili své zločinné ničení a drancování našeho hospodářství.

Rozbitím Škodovky sledovali američtí imperialisté dlouhodobý zákeřný cíl: snažili se hospodářsky zeslabit naši republiku, způsobit jí takové hospodářské rány, které by náš lid nebyl sám s to zacelit, aby naše země byla učiněna hospodářsky závislou na amerických imperialistech. Chtěli, abychom, museli přijít k americkým imperialistům s prosíkem, aby si oni mohli klást podmínky a nakonec aby bylo prosazeno nové zotročení a vykořisťování našeho lidu americkým a ostatním cizozemským kapitálem.

Proto též američtí imperialisté rozhlašovali, že nebude třeba budovat Škodovku a ostatní zničené továrny, protože oni prý budou všechno »dodávat«. Časopis americké armády »Tricolor Times« ze dne 7. října 1945 na příklad psal (špatně skrýváje radost nad dílem zkázy): **»Ohromné Škodovy závody jsou nyní definitivně (!) v bídném stavu a je pochybné, zda se vůbec ještě někdy zvednou ke svému bývalému významu.«**

Časopis amerických okupantů pokračoval, ukrýváje své názory za výroky »jednoho českého občana«, které si hlasitě pochvaloval: **»... bude lepší pro zemi, když Škodovka nevstoupí znovu na světový zbrojařský trh; Anglie a Amerika mohou ji svou produkcí zastínit a konkurenčně ničit na nějakém takovém trhu; ... takový klíčový těžký průmysl není vůbec to, co Československo potřebuje.«**

Autor článku, D. A. Myers, se dále snažil přesvědčit čtenáře, že Škodovka není vlastně Československu k ničemu. Říká: **»Amerika by ani nepomyslela na pokus vyrábět všechno pod sluncem v jednom obrovském závodu«** a hned zase líčí barvitě hrůzy, které by mohly Československo stihnout, kdyby byly Škodovy závody obnoveny; výstražně připomíná: **»...někteří (?) věří, že by Československo nebylo mělo takový význam pro Hitlera a nepřitahovalo jeho pozornost, kdyby nebylo mělo obrovské průmyslové objekty, z nichž největší je Škodovka.***

Slyšme! Existence Škodovky je prý vinna tím, že západoevropští a američtí imperialisté prodali Československo Hitlerovi! A proto: nepachtěte se s rekonstrukcí Škodovky, aby zase »nepřitáhla pozornost« nějakého Hitlera!

Všechny tyto nestydaté »rady«, za nimiž je tak jasně vidět vlčí zuby amerického zbrojařského konkurenta a kolonizátora, byly jen pokračováním »politiky« bombardování Škodovky.

Tak si američtí imperialisté představovali proměnu naší země v zaostalou americkou kolonii bez velkého průmyslu, závislou na dodávkách amerických monopolů, která by za to dávala suroviny a lacinou lidskou práci, kde by bylo možno vyssávat lid do poslední kapky krve. Ve světle těchto plánů pochopíme, proč zničili Škodovku v předvečer vítězství Sovětské armády nad hitlerovským Německem, proč

všemožně bránili znovuvýstavbě Škodovky a snažili se namluvit nám směšnou historku o tom, že výstavba těžkého průmyslu a Škodovky »není v zájmu« naší země a že se to nesluší Československu; proč zadržovali dělnické vlaky se "škodováky, jedoucími pomáhat ve výstavbě rozbombardovaných závodů, proč například úmyslně zastavovali v blovickém okrese v Nezvěsticích vlaky s dělníky ze Škodovky až po 6 hodin pod záminkou kontroly propustek; proč se jejich inženýři namáhali s »odbornými« výklady o tom, že Škodovku nelze již obnovit.

A tento pokus o přeměnu Československa v kolonii amerických imperialistů, otrocky závislou na jejich blahovůli, nebyl nikterak ojedinělý. Byl jen součástí celého systému pustošení a plundrování, který zavedli američtí okupanti v západních Čechách a který nebyl snad dílem několika neukázněných vojáků, ale byl oficiálně řízen velením amerických okupačních vojsk.

V samé Škodovce se hned po příjezdu amerických okupantů ve 4. bráně závodu usídlily komise — CIC a Intelligence Service. Závod byl sice již téměř zničen, ale zbývaly ještě výrobní plány a postupy, kterých bylo třeba se zmocnit.

Jak v hlavním závodě v Plzni, tak i v pobočném závodě v Doudlevcích bylo první snahou Američanů zmocnit se archivu závodu. V Doudlevcích, kde obsadili a osm týdnů drželi administrativní budovu, se jim to nepodařilo. V hlavním závodě byl archiv zničen při náletu, a tak se komise dvou imperialistických špiónážních agentur ve vzájemném konkurenčním boji snažily dobrat úspěchu v dílčích archivech nezasažených výroben. Pokusily se získat i náhradní válečný archiv. Také uloupení prototypů nových německých zbraní, na frontě dosud nepoužitých, bylo jejich cílem. Jen díky bdělosti a ostražitosti našich nových lidových bezpečnostních orgánů byly všechny jejich snahy o uloupení majetku škodováků zmařeny.

Znemožnit výrobu ve Škodovce a získat plány na zbraně pro příští válku — to byl cíl »čistě« práce pánů ze 4. brány. A nejen v Plzni, ale i jinde. Tak na příklad z Rotavy u Kraslic se 22. července 1945 podařilo Američanům, převlečeným do uniforem československých důstojníků, unést do Mnichova odborníky na odstředivé lití dělových hlavních. Američtí imperialisté nezapomněli, samozřejmě, ani v Československu na přípravu třetí světové války.

Všechny činy americké okupační armády, pokud se týkaly našeho hospodářství, směřovaly k jedinému cíli: co nejvíce naše hospodářství poškodit, zničit, rozbít a spálit vše, co armádě přijde do rukou.

V jednom z četných hlášení policejnímu ředitelství v Plzni čteme pod č. j. 400 pres./ 1945: **»Po obsazení Plzně americkou armádou vznikla řada nesnází, které se postupem času vyvinuly v problémy.**

... Vojáci obsazují samovolně opuštěné německé byty bez ohledu na jejich zajištění, vnikají do nich i násilím, a bytová zařízení, která sem byla shromážděna ze zabaveného českého majetku, rovněž i zásoby ničí, znehodnocují... Podobné si počínají ve skladištích potravin a jiného, dosud obhospodařovaného zboží, která od počátku byla zdejšími unif. pol. orgány střežena a s velikými potížemi ochráněna ...

... Na otevřených táborech německého vojska v okolí Ejpovic naskýtá se též obraz. Zde byly národnímu majetku způsobeny milionové škody, hlavně na motorových vozidlech, na kterých se přijela vzdát německá armáda, ustupující od Prahy. Velká jejich část byla zničena... Intervence o hromadná vrácení těchto vozidel se dosud minuly účinkem a unif. policejní stráž, vyslaná ke střežení, byla americkým vojskem odmítnuta a vrácena. Podobně se děje i na ostatních místech, kde bylo německé vojsko odzbrojováno.

Podle poslední zprávy, došlé dnešního dne od místního posádkového velitelství, obsadili Američané i augmentační skladiště býv. vojenské německé správy a hospodaří v něm po svém. Intervence v tom smyslu, že shora uvedený majetek je vlastně českým národním majetkem... neměly dosud účinku.«

U Ejpovic bylo kromě aut zničeno také obrovské množství prádla a potravin. Na borském letišti byly polity benzinem a zapáleny zásoby ze skladů látek a ložního prádla, které zabraly americké jednotky v Plzni. Za starou Goldscheidrovu hrnčírnu v Plzni svázela americká vojenská auta do ohromné jámy potravin, konzervy, nábytek, radiopřijímače a podobně; tyto zásoby Američané polévali benzinem a zapalovali. Velký oheň zde hořel několik dní. 18. června bylo americkými vojáky na půdě plzeňského Gestapa rozstříleno asi 100 rozhlasových aparátů. Rozhlasové zařízení obchodní akademie v Plzni Američané vyházelí oknem na ulici.

V Chebu zničili Američané v tzv. Horních kasárnách sklady látek. Na chebském letišti pomocí tanků drtili auta a jiná motorová vozidla v beztvárné a nepoužitelné vraky. Podobně byly tanky ničeny zásoby psacích strojů, radiopřijímačů, konserv. Již při obsazování Chebu zničili Američané naprosto bez příčiny viadukt, s cynickým vyjádřením, že si stejně můžeme vše od nich koupit, že nám vše dodají nové. Oprava úmyslně zničeného viaduktu si vyžádala nákladu 15 milionů korun.

V okolí Aše bylo juni zapáleno několik desítek skladů, na příklad veliký sklad látek barvy khaki. Na Loketsku, jak oznamuje situační zpráva tamní četnické stanice ze dne 22. května 1945, bylo celé okolí města jediným hřbitovem aut, která tam byla Američany rozbíjena. Také ve Falknově zabírala americká vojenská správa auta a dávala je rozbíjet. V Kraslicích ničili američtí vojáci sklady hudebních nástrojů.

Na zámku Pozorka u Kladruhu bylo velké skladiště hlídáno našimi lidmi. Američané, hrozíce zbraněmi a střelbou, je vytlačili, skladiště polili benzinem a zapálili. Byly zde zničeny oděvy, krátkovlnné přijímače a vysílací stanice, zařízení na výrobu kyslíku do dýchacích aparátů a mnoho jiných cenných věcí. Pod ochranou Američanů a na jejich autech si odvezl nacistům oddaný hrabě šperky a cenné sbírky v hodnotě několika milionů korun.

Z Aše bylo do Mnichova uneseno pět odborníků na výrobu technického porcelánu. Právě tak odborníci z ašského závodu Siemens-Halske byli uneseni i s výkresy plánů výroby z oboru slaboproudé elektrotechniky.

Z Tachova z musea zmizely cenné památky (olejomalby, staré zbraně vykládané stříbrem, husitské zbraně a pod.) spolu s americkým velitelem majorem Hoowerem.

Ve S t o d ě se americké vojenské velitelství násilím zmocnilo 40 vagónů látek, zabavených nacistům v plzeňském pivovaru, tyto zásoby nechalo polít benzinem a spálit.

Očitý svědek tohoto plundrování a pustošení, který prožil v americké armádě poslední 3 měsíce války, o tom píše: **»Patřilo k speciálnímu úkolu každé jednotky zničit všechny cizí dopravní prostředky, ničit radiopřijímače, šicí stroje, veškeré zařízení ve veřejných objektech ... bylo rozkázáno ničit vše a všude, kromě podniku, patřících americkým monopolům.«**

Celý tento systém ničení byl zcela plánovitý a měl své předem stanovené cíle: »Politika rušení a ničení našeho průmyslu a hospodářství se projevila i po obsazení Plzeňského kraje americkou armádou. Nešlo jenom o jednotlivé přehmaty nedisciplinovaných vojáků, ale o celý systém, který zavedla americká armáda na našem obsazeném území. Američtí imperialisté ukázali, že chtějí naši zemi vykořisťovat, že ji chtějí udělat závislou na západě, aby náš lid opět pracoval pro americké, francouzské a německé imperialisty.« (*Soudruh Bareš na krajské konferenci KSC v Plzni 3. června 1951.*)

Všechny činy amerických okupačních vojsk v Plzeňském kraji byly přímým, logickým pokračováním pirátských náletů z dubna 1945. Všechny tyto zločiny se děly v době, kdy přes Plzeňsko se z nacistických věznic a koncentračních táborů vracely do vlasti tisíce repatriantů; látky, obleky, prádlo a zásoby potravin, které měly být poskytnuty především jim, hořely na hranicích, zapálených americkou soldateskou.

V Plzni a v celých západních Čechách vznikly v květnu 1945 veliké zásobovací potíže. Přitom nařídilo americké vojenské velitelství českým úřadům, aby se staraly o zásobování táborů, ve kterých byli soustředěni nacisté. Když už Američané dovolili orgánům národního výboru v Plzni odvážet potraviny z vojenských skladů, bývalé Wehrmacht, bylo toto povolení vždy nějak omezeno. Tak 23. května 1945 směly naše orgány odvážet potraviny pouze z jednoho skladiště, a to (podle zápisu ze schůze NV v Plzni) »jen zboží vadné, t.j. zaprášené a vysypané!« Ve stejné době odváželi američtí okupanti zásoby z těchto vojenských skladů, polévali je benzinem a zapalovali. Zbytek pak byl rozdáván esesákům v zajateckých táborech. Sám zrádce Majer byl nucen ve své zprávě kanceláři presidenta republiky 23. května 1945 přiznat: **»Člen národního výboru v Chebu dne 14. V. 1945 oznámil, že velitelství okupační americké armády dovoluje převážeti potraviny do Německa a dokonce nařídilo převezení 45 vagónů obilí z tohoto okresu do Německa.«**

Jinde zase, na příklad v Horním Slavkově, podle situační zprávy z 31. května 1945, působilo velké potíže v zásobování množství uprchlíků z říše, které Američané nedovolovali odsunout. Jaký kontrast proti chování Sovětské armády v Československu. Sovětské vojenské velitelství dalo československé vládě okamžitě k dispozici 9000 tun obilí, poživatin a soli a "vláda na základě těchto dodávek mohla od 4. června 1945 zvýšit dávky chleba ve Velké Praze. 1. července 1945 rozhodla sovětská vláda, aby štáb 5. gardové armády dodal obyvatelstvu Ostravy 3600 tun obilí, 325 tun cukru a 125 tun soli; obyvatelstvu Brna bylo dodáno Sovětskou armádou na 4000 tun obilí, 375 tun cukru a 150 tun soli.

Američtí okupanti se snažili i o to, aby co nejvíce zruinovali i naše peněžní hospodářství. K okupačnímu režimu, který v Československu americké vojenské velitelství zavedlo, mělo patřit i to, že americké okupační marky, které si sami Američané v neomezeném množství razili, měly mít kurs 1 marka za 10 korun(!). Američtí okupanti vnucovali nám týž zlodějský systém, jaký zavedli hitlerovští okupanti. To v době, kdy československá vláda přikročovala k rušení platnosti německých marek a kdy Sovětská armáda zavedla kurs — 1 okupační marka za 1 K. Tato finanční machinace se Američanům, díky neústupnosti našich vládních orgánů, nezdařila. Americké armádě byl v náhradu za to poskytnut úvěr na proplácení žoldu

v korunách ve výši asi 120,000.000 K. Později, při měnové reformě v listopadu 1945, kdy si Američané mohli vyměnit neomezený počet korun, prováděli s kapitalisty, místními šmelináři a válečnými zbohatlíky spoustu podvodných transakcí; černým obchodem nahromaděné zásoby peněz si mohli kapitalisté a šmelináři, kteří zbohatli na černém trhu, pomoci amerických okupantů směniti za nové Kčs.

Peněžní machinace, podvody při měnové reformě a při proplácení vojenských poukázek 6 G forms, používaných místo peněz, podvody při vyplácení úhrad škod, způsobených okupačním vojskem — i to byla jedna z cest rozvracení našeho hospodářství se strany amerických okupantů. V tom počínání našli v naší buržoasii, která se na něm bohaté přizívovala, věrného pomocníka. Tato »spolupráce« při okrádání našeho státu pokračovala i po odchodu okupantů, za působení americké tzv. likvidační misse v Plzni. Tato misse měla kromě toho i své »vyšší« poslání — financování americké špionáže: pomocí falešných údajů o škodách umožňovala táto misse vyplácení statisícových částek americkým špionům z poskytnutého úvěru.

Takový byl tedy postup amerických kolonizátorů v západních Čechách v roce 1945. Celá hospodářská politika amerického vojenského vedení směřovala k rozbití a zrušení našeho hospodářství, k rozvrácení zásobování a poškozování peněžnictví tak, abychom se stali »závislími« na blahosklonné »pomoci« amerických nepřátel našeho lidu. Američtí okupanti hráli v Československu úlohu agentů amerických výrobních trustů, úlohu kolonizátorů. Neboť konečným cílem jejich snah bylo právě učinit si za pomoci naší reakce z Československa kolonii, z které poplynou tučné zisky do tresorů Wall-Streetu, kolonii, která se stane jedním z článků amerického protisovětského bloku.

Americký pokus o kolonizaci naší země postavil tehdy přes všechnen náš lid dvě naprosto rozdílné cesty do budoucnosti: Na jedné straně »americká« cesta, lemovaná rozbombardovanými troskami našeho těžkého průmyslu, které by nebyly obnovovány, cesta hospodářského ochuzování a zaostalosti, nakonec nezaměstnanosti, naprosté hospodářské i politické závislosti na amerických imperialistech, cesta ponížení národa, cesta americké kolonie. A na druhé straně cesta veliké rekonstrukce a výstavby nových závodů, cesta budování těžkého průmyslu, hospodářského rozmachu, národní hrdosti a samostatnosti, cesta velikého díla socialistické výstavby země — kterou nám ukázala Sovětská armáda.

Náš lid se ovšem jednou provždy rozhodl pro cestu druhou. Osvobození naší země Sovětskou armádou a spojenectví s SSSR vděčíme za to, že americké plány na kolonizaci naší země nevyšly. Navzdory všem snahám amerických okupantů vyrostl z trosk Škodových závodů - závod nový. 22. května 1945 byla uvedena do provozu elektrotechnická továrna v Doudlevcích a 6. června byla dána do chodu energetická stanice závodu. 10. července bylo možno rozjet první elektrickou šestitunovou pec a ještě v témže měsíci druhou. — díky desítkám tisíců dobrovolně odpracovaných hodin rostl závod takřka každým dnem. Svoobodná práce zvítězila nad zločinnými záměry amerických imperialistů. Budovatelské nadšení, láska lidu k Sovětskému svazu a jeho semknutost kolem pevného vedení Komunistické strany Československa — s takovými položkami američtí kolonizátoři ve svých zločinných rozpočtech nepočítali.

OCHRÁNCI NACISTŮ PRO NOVOU SVĚTOVOU VÁLKU

Jednání amerických okupantů v západních Čechách neslo zřetelné stopy té skutečnosti, že již v roce 1945 a dokonce během války připravovali američtí imperialisté zákeřně nové tažení proti SSSR a zemím lidové demokracie. Každý nacistický důstojník, vyzkoušený esesácký hrdlořez a gestapácký špion, utíkající před Sovětskou armádou, byl americkými okupanty zachraňován z tonoucí lodě hitlerovské mašinerie pro připravovanou novou světovou válku.

Od prvního kroku na naše území plnila proto americká okupační armáda úkol ochránce hitlerovců v Čechách, Podivuhodně nákladná péče o nacistické pohlavary na úkor českého obyvatelstva patřila mezi přední starosti okupantů. Již 10. května 1945 vydal Američany dosazený okresní hejtman Hanousek ve Strakonicih na jejich příkaz vyhlášku s č. j. 6685, v jejímž 4. a 5. bodě nařizoval:

»4. Důstojníci německé armády, kteří se pohybují na zdejším území ve vozidlech německé armády, pracují v souhlase s velením americké armády (!), při vzdávání se vojenských formací a směřjí proto používat při jízdách německých vozů a šoférů. Jejich pohybům nesmí být bráněno (!) a obyvatelstvo se vyzývá, aby se zdrželo jakýchkoli projevů (!) nebo násilností vůči nim.

5. Německým důstojníkům, kteří se vzdali americké armádě, jsou ponechávány pobočné zbraně. Obyvatelstvo se vyzývá, aby vzalo toto opatření americké armády na vědomí a zdrželo se jakýchkoli projevů kritiky (!).«

Tento dokument (viz vyobrazení na str. 15), projevující znovu, do jakých podrobností byl domluven Eisenhower se Schornérem a Hitlerovým štábem, byl vydán několik dnů poté, co americká vojenská vláda v Klatovech (Military Government Det. No 2, Stamp No 81) pod trestem »žaláře při tvrdé práci« nařídila

»Československému národu«, včetně úředních orgánů, partyzánů atd., **»bezpodmínečné odevzdání všech zbraní, a to: loveckých zbraní, pušek, pistolí, dýk(!), šavlí, bajonetů(!) ...«**, tedy i všech pobočných zbraní.

Esesáci a nacističtí důstojníci mohli se tedy na území okupovaném Američany volně pohybovat se zbraněmi, kdežto všechno české obyvatelstvo i všechny úřady a orgány musely zbraně odevzdat a byly tudíž proti řádění esesáckých band bezmocné. Američtí okupanti dobře věděli, jaký tato vyhláška vyvolá odpor mezi lidem, a proto prostě — jako to dělali hitlerovci — zakázali »jakékoli projevy kritiky«.

Co sledovali američtí okupanti tímto do nebe volajícím chráněním nacistů? Šlo tu o dalekosáhlé opatření, které úzce souviselo s celým chováním amerického velení: umožnit hitlerovským důstojníkům, vrahům z eses, gestapákům, německým špiónům, kompromitovaným kolaborantům a celé té spodině nacistického řádu zachránit se pod ochrannými křídly amerických okupantů před hněvem českého lidu útekem dále na západ, do Bavorska, kde již tehdy začali američtí imperialisté shromažďovat všechny tyto válečné zločince pro novou útočnou válku proti SSSR.

Proto američtí okupanti šli ve svém teroristickém režimu tak daleko, že zakazovali českým lidem, kteří chtěli smést vládu nacistů, nejen všechna opatření proti nacistům, ale dokonce i »jakékoli projevy« proti nacistům; proto rozpouštěli národní výbory, které by mohly nechat pozatýkat tisíce gestapáckých a esesáckých stvůr, prchajících na západ. Proto americký velitel vydal po příjezdu do Plzně rozkaz: »Nic se nesmí stát německým důstojníkům.«

V Chebu na příklad odzbrojili američtí okupanti 15 příslušníků pohraniční stráže, kteří tam přijeli střežit naše hranice. V Mariánských Lázních přivítali američtí »přátelé« čs. orgány, které tam jely čistit pohraničí od nacistů — střelbou. Také v Horní Reutě byly čs. pohraniční hlídky »přivítány« Američany — střelbou z kulometů.

V situační zprávě okresní správní komise z Falknova za dobu od 18. do 24. června si Falknovští stěžovali na americkou okupační správu, která dopravovala nacistické důstojníky územím okresu, ponechávala jim jejich odznaky, řády a zbraně a dovozovala jim stýkat se s německým obyvatelstvem, které je sympaticky vítalo.

Ještě 24. května musel ONV v Českém Krumlově telegrafovat ministerstvu vnitra, že **»město Čes. Krumlov je v rukou nacistických oddílů a na hoře Kletí jsou německé vojenské formace, které hrozí dalšími vojenskými akcemi. Okupační americké vojenské oddíly odmítají zákrok.«**

Při příchodu jednotky čs. bezpečnosti do Falknova měla tam službu německá policie. Agenti Gestapa, Kriminalpolizei a Sicherheitsdienst se volně pohybovali. Ve službách americké okupační správy na Falknovsku pracoval gestapák Rossmaisl, který ještě v dubnu oběsil dva sovětské občany. V situační zprávě z falknovského okresu z 28. května si NV stěžoval, že je úplně bezmocný při stíhání nacistů, neboť **»nemá podpory místního velitele (amerického), který prý čeká na direktivy od svého vyššího velitele. Mám dojem, že je pod vlivem tlumočnicka Němce.«**

V Třídvoří u Tachova zajistili čeští lidé velkostatkáře von Wurdecka, který byl vysokým funkcionářem NSDAP. Američané si násilím vynutili jeho propuštění a odvezli ho do bezpečí do Bavorska. Okresní správní komise ve Stříbře zajistila šlechtičnu Windischgratzovou, jednu z potomků známého nepřítele českého lidu generála Windischgratze, který v roce 1848 krvavě potlačil povstání pražského lidu. Američtí okupanti vyhrožovali, že budou střílet do českých lidí, nebude-li tato šlechtična propuštěna.

Ve zprávě z Loketská ze dne 22. května zjistíme, že ve městě **»úřaduje dále německý starosta, jehož Američané nedovolují nahradit českým.«**

V jiné zprávě z 30. a 31. května je stížnost na to, že Američané zabránili četnictvu v provádění rozkazu o odstranění německých nápisů. Na hradě Lokti byli shromažďováni váleční zločinci a esesmani, které Američané postupně odváželi do Bavorska.

V Mariánských Lázních bylo se souhlasem amerických okupantů zorganizováno velké množství »lazaretů«, ve kterých se skrývala spousta úplně zdravých nacistů, několik Hitlerových generálů, členů SS, Gestapa a Kripo. Americká Military Police nedovolila však našim bezpečnostním orgánům zajistit tyto zločince a očistit od nich město. Počet obyvatelstva Mariánských Lázní se těmito machinacemi amerických ochránců nacistů zvýšil z 8.000 na 35.000. To znamená, že zde bylo ukryto několik desítek tisíc hitlerovců. Na 6 »nemocných« byla jedna nacistická »ošetřovatelka«. Podobný stav byl i v »nemocnici« v Plané u Mariánských Lázní.

Začátkem srpna, když kolem kasáren Američanů v Kaplířově ulici v Plzni projížděl oddíl německých zajatců, vyvěsili američtí vojáci z okna vlajku s hákovým křížem, zdravili vztyčenou pravicí a voláním »Heil Hitler«. Podobnou provokaci projednával plzeňský ONV také 30. července 1945. V den výročí vzniku

republiky 28. října 1945 se konala v Plzni na hřišti Sokola Plzeň I. vojenská sportovní slavnost, na které asi 10 amerických vojáků provokativně vztyčilo vlajku s hákovým křížem.

Sami nacisté dobře věděli, kde jsou jejich praví ochránci, kteří je přivítají s otevřenou náručí ve chvíli pro ně nejtěžší. Ne náhodou utíkal k americkým vojskům vrah českého národa K. H. Frank, kterého pak Američané ubytovali ještě s mnoha nacistickými generály v přepychové vile ve Wiesbadenu.

Stejně tak zrádci našeho lidu, kteří pomáhali nacistickým pochopům, viděli v amerických okupantech ne nadarmo přátele. Do Plzně utekli před hněvem lidu hanební přísluhovači fašistů Josef Tiso, Alexandr Mach a jiní členové jejich kolaborantské kliky.

I nacističtí wehrwolfové, vraždící a drancující v našem pohraničním území, dovedli dobře využít možností, které jim poskytla americká ochrana. V srpnu 1945 se objevily na Karlovarsku i jinde drzé, cyklostylované letáky, ve kterých se prohlašovalo, že **»nebude-li Čechy uvolněno sudetské území do 10. září, budou Sudety obsazeny americkým a anglickým vojskem a České obyvatelstvo vystěhováno.«**

Opravdu pěkné zadostiučinění pro americké ochránce nacistů!

Čím pečlivěji se americké velení staralo o nacistické katany, tím nenávistněji se dívalo na náš lid. Před spravedlivým rozhořčením našeho lidu neváhali brát Američané v ochranu i přímé zrádce našeho národa. Tak na př. »tajemně« zmlizel ze zajišťovací vazby v Sušici fašista a kolaborant Kolář ze Soběšic, kterého Američané převzali a odvedli pryč. Američtí okupanti zesměšňovali před očima a pro radost nacistů »naše vojáky a úředníky. Někde — aby ukázali, že jsou dobrými žáky svých nacistických učitelů — za jejich přítomnosti a k jejich velké potěše bili české strážce, příslušníky SNB a čs. vojáky. Tak na příklad si stěžoval policejní komisař z Plzně dne 29. května 1945 na amerického důstojníka, velitele transportu při odsunu Němců, který při sjednávání organizace transportu před zajištěnými nacisty tloukl čs. štáb. strážmistra Strobla a pověřence NV v Plzni. Oba naši zástupci nesouhlasili totiž s jednáním amerického důstojníka, který odvážel ty Němce, které chtěl, a znemožňoval našim orgánům provádět jakoukoli kontrolu.

Američtí okupanti se starali se stejnou pečlivostí i o fašisty jiných zemí, kteří spěchali pod jejich ochranná křídla. Příznával to v té době i reakční měšťácký tisk. 30. července 1945 byla v anglickém listu »News Chronicle« uveřejněna reportáž dopisovatele listu z ČSR, v níž se psalo o velké tlupě 1500 polských fašistů-teroristů, kteří sídlili západně od Plzně. Tato skupina, která se nazývala »západní skupina NSZ«, se skládala z fašistických živlů organizace »Armija Krajowa«, které utíkaly před Sovětskou armádou a polským lidem.

Pro vrahy polského lidu našli Američané bezpečné hnízdečko v západních Čechách v okolí Bernartic. Američtí velitelé je nejen mile a přívětivě přivítali, ale i dokonale vyzbrojili. Sám dopisovatel listu »News Chronicle« o těchto zločincích napsal, že mají »americké uniformy a auta«. Polští fašističtí teroristé řádili v západních Čechách až do doby, kdy byli odsunuti do západního Německa, aby se tam, po boku ostatních nacistických hrdlořezů na cvičících v Bonnu, Stuttgartu a v jiných hnízdech novofašismu připravovali k novému »tažení na východ«.

V západních Čechách pokračovali polští fašisté pod americkou patronací ve své teroristické činnosti. Přepadli dvakrát Svatou Kateřinu, Jadruš, Novou Ves a mnoho jiných obcí. Jejich záškodnická činnost byla hlavně zaměřena proti naší rodící se lidově demokratické republice. Pod ochrannými křídly Američanů okrádali naše hospodářství, vraždili české lidi. Tak na příklad zastřelili 6. července 1945 dva příslušníky čs. armády, poručíka Josefa Šindeláře a vojína V. Malinu, a jejich mrtvoly pohodili v lese.

Proč americká armáda ochraňovala vrahy polského a našeho lidu? Proč je dokonce živila a dala jim zbraně, kterými ohrožovali a vraždili české lidi? Což to bylo z lásky k českým lidem? Není jasné, že tu šlo o ochranu všech fašistů pro novou světovou válku?

Zatím co pro hitlerovské vrahy měli američtí okupanti teplou náruč, potraviny a přívětivé přivítání, pro náš lid měli hrozby, bití a kulky.

Ve Stodu Američané, aby ochránili nacisty, vyhnali soudruhy Zemana, Moravka a další s rukama vzhůru, pod zbraní je vedli přes celé město. Při zajišťování nacistů na Stodsku byl americkými ochránci esesáků napaden a postřelen předseda MNV Jindřich a jeho syn. Je znám ne jeden případ, kdy Američané pod hrozbou střelby přinutili české občany, aby propustili vězněné nacisty.

Zatím co naši lidé, vracející se z koncentračních táborů a z otrocké práce v Německu, neměli kde bydlet, roztahovali se nacisté pod americkou ochranou ve svých, z majetku českých lidí zařízených bytech. Na Klatovsku na příklad, aby ochránil nacisty před hněvem našeho lidu, nařídil americký velitel obvodu Charles H. Reed ihned po svém příjezdu zvláštní vyhláškou, že **»nesmí být vykázan ze svého bytu bez zvláštního povolení amerického vojenského velitelství. Každý, kdo by kohokoli obtěžoval nebo komukoli hrozil v úmyslu, aby ho přiměl k vystěhování, bude přísně potrestán.«**

Drze a beze studu stavěli se američtí okupanti za své nacistické učitele.

O čem svědčí všechna tato fakta, kterých by bylo možno uvádět celé knihy? Svědčí o tom, že američtí okupanti přijeli do Československa nikoli osvobodit český lid od hitlerovců, nýbrž naopak zachraňovat hitlerovce před hněvem trpícího českého lidu i za cenu zavádění teroru proti čs. revolučním orgánům. Svědčí o tom, že americká armáda nepřijela do Plzně, aby nastolila mír, ale aby pokračovala ve ztroskotavším Hitlerově pokusu o zničení Sovětského svazu.

Československý lid měl ještě v čerstvé paměti obraz zpupného pochodu nacistických popravčích čet ulicemi našich měst, ještě neumlkla ozvěna výstřelů z Lidic a Ležáků, a již tu američtí okupanti zachraňovali vrahy pro nové Lidice a Ležáky, již tu připravovali nové vraždění českých lidí ve válce proti SSSR i naší zemi, již tu shromažďovali spodinu společnosti ze všech zemí, odkud je vyhnala Sovětská armáda, aby mohli vytvořit nové popravčí čety a poslat je v připravovaném válečném tažení do ulic Prahy, Plzně i ostatních českých měst. Američtí imperialisté se ani trochu neštíteli tisknout krví potřísněné ruce vrahů českého a slovenského lidu, paličů slovanských měst a vesnic. S velikou úctou přijímali své nacistické přátele, jejichž sny o světovládě se pod úder stalinových vojsk změnilly v chorobnou, nikdy neuskutečnitelnou vidinu. A při tom všem troubili američtí velitelé po Československu své sladké řeči o svobodě a demokracii, o přátelství k našemu státu. Do tváře našeho lidu se nestyděli hlásat licoměrné, skrz naskrz prolhané řeči o tom, že **»...velkým cílem, pro který jsme přišli, bylo osvobození této země«, že »důvod pobytu naší armády v Československu bylo pomáhat československé armádě a jejím podřízeným úřadům při znovuzřízení osvobozené Československé republiky.« (Gen. Harmon.)**

Nová poroba českého lidu, nový nacistický »protektorát«, nové ničení českých měst a vesnic a střílení do českých lidí, nové řádění nacistů a amerických imperialistů v naší zemi — to byly cíle, napsané na praporech amerických okupantů, přijíždějících v roce 1945 do západních Čech.

NEPŘÁTELE ČESKÉHO NÁRODA, JAZYKA, KULTURY

Chování amerických okupantů v západních Čechách v roce 1945 připomíná v mnohém příjezd a chování nacistických okupantů v roce 1939. Stejně jako hitlerovci usilovalo i vedení americké armády o vytvoření okupačního režimu, jehož účelem bylo potlačit odpor pracujícího lidu a rozbít jeho boj za lepší budoucnost. Stejně jako nacisté, kteří se na náš lid dívali jako na »pronárod«, jako na něco méněcenného, plivali i američtí kolonizátoři na národní hrdost našeho lidu. Američtí okupanti se docela nepokrytě vysmívali celému boji našeho lidu za národní samostatnost, tupili řeč a revoluční tradice, drahé našemu lidu. Posmívali se našemu prý »titěrnému« státu a propagovali přímo zrušení samostatnosti Československa a vytvoření jakéhosi »nadstátu«, lépe řečeno americké kolonie v Evropě pod správou nacistických šafářů. Prolhaná americká propaganda snažila se od počátku vylíčit americkému vojákovi naši zem jako zemi negramotných, »podřadných« lidí, div ne rozených otroků. Protože oficiální americký tisk v té době nemohl proti »spojeneckému« Československu otevřeně štvát, uveřejňoval americký bulvární tisk nechutné, pobuřující pomluvy naší země v »přátelském« rouše — tak, že by podobné »charakteristiky« národa byly hrubou urážkou i pro Křováky a Hotentoty v černé Africe. Tak na příklad buržoasní týdeník »New Yorker« z 3. dubna 1945 podává takovouto charakteristiku Československa: **»Češi jsou dobří hráči v šachy a prostě šlí po tělocviku. Mnozí jsou krejčími či služkami (!!!). Nejsou typickými Slovany, jelikož si zakládají na soukromí a na ponurém oděvu... Slováci mají rádi výšivky, výstřední šaty a ručně malované ornamenty na staveních a nábytku. Češi i Slováci... mluví českým jazykem... Češi nám dali užitečná slova jako »pistol«, »howitzer« (houfnice), »polka« a »robot« ... atd. atd.« A závěrem tohoto cynického článku se píše: »To je všechno, to víme o Československu, kromě toho, že se tam podávají vařené brambory jako zákusek, a že největší české město po Praze je Chicago.«**

Mnoha podobnými negramotnými »informacemi« snažili se američtí gangsteři pera vylíčit okupačním vojákům národ Husa, Žižky, Komenského, Havlíčka, Nerudy, Němcové, Smetany, Jiráska, Fučíka, Gottwalda jako přihlouplý národ »krejčích a služek«, národ rozených zaostalých koloniálních otroků. Americký voják měl být takovými »charakteristikami« přímo zpracováván pro úlohu neomezeného pána nad evropskými a zvláště slovanskými národy, měla v něm být pěstěna představa, že on je »nadčlověkem«. Američtí imperialisté dávali tu přímý pokyn k tomu, aby se okupanti chovali k Čechům jako páni k podřízeným, aby jednali s českými ženami tak, jak jsou zvyklí jednat se služkami. Hanebné chování amerických okupantů k českému obyvatelstvu bylo přímým důsledkem těchto snah amerického velení, bylo úmyslně řízeno a vyvoláváno americkými imperialisty.

Hned po příjezdu zaváděli američtí okupanti v západních Čechách jako úřední řeč angličtinu — podobnými methodami jako hitlerovci zaváděli němčinu. České úřady a orgány musely všechny dokumenty psát anglicky. Vyhlášky, rozkazy a šikany amerických okupantů proti českému obyvatelstvu byly psány anglicky, pak případně německy a nakonec teprve česky. Tak na příklad v Železné Rudě vyvěsila okupační armáda »Military Government« (vojenská vláda) v květnu 1945 vyhlášky, psané anglicko-německo-»česky«, při čemž »český« text zněl doslova a do písmene: **»Vihlaska pro cestucich civilisten. Je prisne zakazané prestupit hranice ceskoslovenska do nemeckej rise (!) dokial nebude verejné vihlaseno kazdi musi spatki tam odkud prisel. Tam na starteon místo se ma pravo na vojenskej vladu hlásit a prosit si o cesuince povolani kam chce ist. »Roskas vojenskej vladi!«**

Což je možno nevzpomenout na jinou okupační vyhlášku, která se objevila v českých městech 15. března 1939 a která zněla: **»Rozkas pro obyvatele! Na rozkas Votze a neivršihho Presidenta německé armády převzal sem v zemi české s nešnim dnem celou moc. Hlavní quartir Vrchní Komandan Armádní odíl 3. Blaskowitz General Pjechooty. «**

Fakta sama stavějí otázku: čím se liší »Roskas vojenskej vladi« od »Rozkasu Votze« a »Generála Pjechooty«? Což není zřejmé, že se v podstatě neliší ničím? Že jde o totéž urážlivé pohrdání okupanta — ať hitlerovského či amerického — vůči našemu lidu a že jde o týž ponižující systém kolonizátora, který přichází jako nepřítel do naší země ?

Potupné »roskasy« amerických okupantů stejně jako »rozkasy« okupantů hitlerovských nebyly přitom nikterak tištěny a vyvěšovány »nedopatřením«. O tom jasně svědčí skutečnost, že podobné »roskasy« nechával vyvěšovat sám vrchní americký kolonizátor v Evropě Eisenhower, který již v »Provolani cis. I.«, hemžícím se podobným urážlivým komolením českého jazyka, dosazoval okupační režim a neomezenou vládu své důstojnické soldatesky v naší zemi a vyhrožoval českému obyvatelstvu, které by chtělo provést nějaké revoluční změny, odstranit nacisty a kolaboranty a provádět pokyny Košického vládního programu: **»Kazdy... musí pokračovati ve vykonavaní svých nynejsich povinosti a uposlechnouti narizeni vydana mymi polnimi veliteli... Armadni general Dwight D. Eisenhower, Vrchni Velitel Spojeneckych Expedicnich Sil.**

Okupantské vyhlášky odhalily pravou tvář nepřátel našeho lidu, ukázaly v pravém světle, že chovají stejně opovrhlivé pohrdám a nenávist k našemu jazyku a celému národu jako hitlerovští okupanti, jako žáci markýze Gera.

MALÁ UKÁZKA »AMERICKÉHO ZPŮSOBU ŽIVOTA«

Americká okupační armáda v západních Čechách poskytla za několik měsíců svého řádění názornou ukázkou »americké kultury a civilisace«. Dala obyvatelům západních Čech důkladnou lekcí o tom, že pod vznešenými slovy »americké demokracie« a »kultury a civilisace« chtěli američtí okupanti v Čechách dosadit vládu systematického teroru, ničení, znásilňování, střílení do obyvatelstva, vládu gangsterismu, pornografické pakultury a nočních »klubů«, vládu násilné amerikanisace a kolonisace naší země.

Stačí prolistovat, hlášení SNB z doby po květnu 1945, abychom dostali pravý obraz americké zvůle a řádění v západních Čechách, abychom na prstech vypočetli, že společným jmenovatelem všeho chování amerických okupantů bylo nepřátelství k novému Československu, nenávist k našemu lidu. Suché údaje těchto hlášení mluví jasnými, pádnými slovy obžaloby.

Tak hned 12. V. 1945 byla do plzeňské nemocnice převezena A. Cízlová s poraněním mozku. Byla napadena a postřelena americkým vojínem.

3. VI. vnikl do bytu plzeňského občana Hadrbolce americký voják, ozbrojený puškou. Vyrázil dveře a rozbil Hadrbolcovi hlavu.

13. VI. byl napaden opilými Američany dokonce místopředseda ONV v Plzni E. Kotora.

26. VI. zbil americký voják v Cukrovarské ulici v Plzni naprosto bez příčiny J. Švihlu.

30. VI.: »Ve společenském domě v Pekle v Plzni je noclehárna asi šesti set repatriantů. V budově jsou pořádány zábavy amerického vojska. Vojáci tropí výtržnosti, vnikají do ložnic repatriantek a obtěžují je, insultují naši uniformovanou stráž a odzbrojují ji.« (Hlášení SNB.)

13. VII. byl v Dobřanech napaden strážmistr Vomáčka dvěma americkými vojáky, kteří mu chtěli vzít pistoli. Když se strážmistr Vomáčka bránil, jeden z Američanů po něm vystřelil. Vomáčka byl převezzen do nemocnice s průstřelem obou bérců a se zlomeninami bércových kostí.

8. VII. řádili na Karlovarské třídě američtí vojáci, bili kolemjdoucí Čechy. Přivolaná Military Police s nimi nic nesvedla a nakonec jim vzala jen helmy s prohlášením, že podle nich budou poznáni (!!). Vojáci zůstali nezajištěni.

20. VII. v 15,45 odpoledne (!) před kinem Astra ve Fugnerově ulici v Plzni udeřil americký voják láhví od kořalky plzeňského občana Benešovského a rozbil mu hlavu.

4. IX. byla do plzeňské nemocnice převezena s těžkým poraněním obličeje Z. Lineková. Přepadl a zbil ji u Masarykova náměstí americký voják.

6. IX. byla do plzeňské nemocnice přivezena Fr. Hrbáčková s průstřelem břicha. Svému zranění ještě tentýž den podlehla. Byla postřelena americkým vojínem, který přišel do kavárny Vídeňka pro pití s napřaženou pistolí.

15. X. byl Vl. Hlinomaz zatažen do chodby plzeňské Husovy university a do krve zbit třemi Američany za to, že prohlásil, že je Čech.

Při svém příjezdu do Plzně obsadili Američané Rečkovo sanatorium, pacientky vystěhovali a v sanatoriu se ubytovali.

To je námátkou jen několik případů, svědčících o kolonizačnickém poslání amerických »osvoboditelů« v Plzni. Takových případů je zapsáno v hlášení SNB celé stovky. A stejný kolonizačnický systém zavedla armáda Američanů i v ostatních místech západních Čech.

V Nezabavčicích řádili Američané v polích tak, »že zemědělci nemohou vycházeti na pole, aby nepřišli k úrazu nebo o život«, jak si stěžoval MNV v Nezabavčicích 22. X. 1945.

V Klatovech byl americkými okupanty na místě zastřelen zaměstnanec ČSD Hrouda. Klatovský komíník Wimmer zemřel po pěti dnech od chvíle, kdy mu americká kulka prostřelila plíce.

V Mariánských Lázních přepadla tlupa dvaceti amerických gangsterů v uniformě několik českých děvčat. Když děvčata hledala útočiště na stanici SNB, Američané tam vtrhli za nimi a zbili úředníka SNB. Případ byl ihned hlášen plukovníku Hamiltonovi, který však nechal útočníkům plně dvě hodiny času na jejich surovosti, než poslal vojenskou policii, aby to »urovnala«.

V Chebu vypáčila 12. srpna tlupa amerických vojáků dveře garáží SNB a začala tam rabovat. Když na místo přišel strážmistr SNB Bluml, byla mu přiložena pistole na prsa, načež byl odzbrojen, zbit a byla mu odebrána služební průkazka a před jeho zraky roztrhána. Američtí okupanti potom garáž vydrancovali, naložili uloupené věci na auto a odjeli. V září 1945 bylo dokonce přepadeno divisní velitelství čs. armády v Plzni americkými gangstery.

Surovosti amerických kolonizátorů byly tak známy a vyvolaly takovou bouři odporu, že je nemohly skrýt ani reakční české plátky, sloužící americkým okupantům. Jen jednoho dne najdeme na příklad v národně socialistickém »Svobodném směru« tyto zprávy o úmyslném napadání a zabíjení českých lidí.

»Nákladní auto armády USA, řízené německým zajatcem(!), vjelo 7. VII. dopoledne na křižovatce Benešovy a Stalinovy třídy do přecházejících chodců. Jeden z příslušníků československé armády byl smrtelně zraněn. Zachycen byl též Josef Škola, dělník ze Škvrňan.«

»Na Chodském náměstí byla 7. VII. přejeta americkým autem Marie Malařová. Těžkému zranění podlehla.«

Motiv všech těchto činů amerických okupantů byl společný: krutá zášť vůči našemu lidu, který se odvážil zkrřížít plány amerických imperialistů a plně opřen o SSSR vykročil na cestu výstavby nové lidově demokratické republiky. V mnoha případech byl český člověk do krve zbit jen proto, že na otázku Američanů: »You Czech?« odpověděl: »Ano, Čech.«

I takový vyznavač »amerického způsobu života« a agent amerických imperialistů jako dr. Mainer, který byl novými okupanty dosazen za policejního presidenta v Plzni, musil přiznat koloniální metody chování amerických okupantů.

»Celá řada případů,« píše — pln strachu z hněvu českého lidu nad řáděním okupantů — ve svém hlášení ze 7. IX. československé styčné missi u americké armády, **»které se v uplynulém měsíci v množství až nápadném vyskytly a při nichž vážně zraněno bylo 17 osob výlučně české národnosti a v jednom případě dokonce zabita žena, při čemž pachateli byli američtí vojáci, dává podnět k tomu, abych Vás poprosil, abyste místní vojenské úřady upozornil, že jak počet případů, tak mnohdy motiv závadné činnosti (?) musí u české veřejnosti i u českých úřadů vzbuditi velmi vážné zneklidnění(!) ... Úřad národní bezpečnosti prosí, aby americké vojenské úřady, zejména americká vojenská policie, vlastními opatřeními, zejména v nočních hodinách, kdy ponejvíce dochází k přepadávání chodců, k obtěžování žen a poškozování majetku veřejného i soukromého, působily k zabránění těchto... nežádoucích zjevů.«** (Archiv okresního velitelství NB v Plzni, A-8-2, č. j. 2382/45.)

Marné byly ustrašené prosby páně Mainerovy. I potom se chovala americká imperialistická čeládka stejně. A členové Military Police, na které se Mainer v bláhové naději obracel, si v ničem nezadali v násilnostech vůči našim lidem se svými kumpány.

Československé orgány mnohokrát protestovaly proti pobuřujícímu chování amerických okupantů. Všechny jejich protesty však byly marné: Američtí gangsteři si našli vždy vhodnou výmluvu. Korunu své drzosti nasadili však svým prohlášením z 9. XI. 1945, ve kterém sdělili, že **»poručík Markus, který jest pověřen se strany americké armády stykem s československými úřady ve věci stížnosti na příslušníky americké armády, tvrdí, že dosud žádnou zprávu o incidentech nebo insultacích Čechů se strany příslušníků americké armády nedostal«.** (Archiv OV NB v Plzni, č. j. 3096 pres. A 8-2.)

Po šesti měsících denních protestů a stížností československých orgánů na chování příslušníků americké okupační armády hrálo si americké velitelství drze na nevědomé!

Bylo by však nesprávné některým americkým velitelům křivdit. Jestliže »nevědelo« o chování svých vojáků nic americké vrchní velitelství, doneslo se o něm alespoň občas něco k sluchu některého velitele útvaru, a ten je někdy i »potrestal«. Tak na příklad za postřelení, znásilnění či podobné provinění vojáků musil za trest — zametat chodby, dvůr, chodníky a podobně. Vrcholem takového »potrestání«, které musel někdy příslušník americké armády »vytrpět«, bylo: voják musel vykopat jámu, jak je sám vysoký, a zase ji zaházet.

Tyto »tresty« byly v podstatě methodou, jak američtí okupanti řídili celý systém terorizování českého obyvatelstva, jak povzbuzovali své vojáky k násilnostem a zločinům, jak v nich pěstovali přesvědčení, že jim, americkým »supermanům«, je vše dovoleno, že loupit, zmlátit, postřelit nebo zabít příslušníka onoho »národa krejčích a služek« je vlastně maličkostí, která jen na oko se trestá zametáním dvora...

Ve všech těchto případech hanebného chování amerických okupantů v západních Čechách v roce 1945 nešlo o projevy jednotlivců či některých, oddílů a band, ale o celý teroristický systém, řízený záměrně velením amerických okupantů. O tom svědčí i skutečnost, že když se jako bílá vrána vyskytl mezi americkými důstojníky a vojáky někdo, kdo nesouhlasil s okupačním režimem, který u nás zavedli, postupoval přísně proti nacistům a snažil se chovat jako ve spojenecké zemi, byl americkým velitelstvím okamžitě přísně potrestán, a to nikoli zametáním dvora či chodníku, ale tvrdými zásahy.

Na příklad v Úterý u Bezdruzic byl americkým velitelem plukovník Beck, který vycházel našim orgánům vstříc a trestal své vojáky za špatné chování. Když se chtěl zúčastnit zatýkání nacistů, musil chodit tajně, v civilu. Jakmile se však o jeho chování dověděl generál Pearson, okamžitě vydal rozkaz o odvolání plukovníka Becka z našeho území pod záminkou »vyššího posláni. «

Podobné šikanování museli vytrpět i někteří prostí američtí vojáci, kteří měli kladný poměr k našemu lidu. A plnou tvrdost a rasistickou zášť amerického velitelství pociťovali někteří černoši, kteří se chovali k českým lidem přátelsky.

Dokonce i velitel amerických okupačních armád v západních Čechách, generál Harmon musel ve svém rozkazu ze dne 7. VII. 1945 pokrytecky přiznat, že jde o celý systém násilí na českých lidech: **»Vznik četných nedorozumění svědčí o tom, že ... velitelé a důstojníci pro civilní záležitosti jednali s československými úředníky spíše podle zásad platných pro obsazené Německo než pro spojeneckou... zemi.«**

POKUS O KULTURNÍ »AMERIKANISACI«

Američtí okupanti se zároveň s terorizováním a ponižováním českého obyvatelstva snažili seč mohli, aby v západních Čechách zašili co nejvíce semen »amerického způsobu života« a své hniující »kultury«. Semen, která by po jejich odchodu opatrovala domácí buržoasie a která by oni sami mohli pěstovat zvenčí. Jejich »kultura« měla morálně podlomit náš lid, naočkovat obyvatelstvu západních Čech co nejvíce prvků poniženého kultu poklonkování před Amerikou. Usilovali o to, aby krváky a pornografiemi uzavřeli našemu lidu cestu k opravdové kultuře, k opravdovému umění, které pomáhá a posiluje v boji za lepší zítřek.

Není jistě náhodou, že na příklad v červnu 1945, již v druhém měsíci pobytu nositelů americké »kultury«, vyšla v Plzni s povolením amerických okupantů hnusná pornografie jakéhosi Bíchy »Jak dostat dívku za deset lehkých lekcí«.

Ochránci a představitelé »západní kultury« se snažili ohlupovat obyvatelstvo filmovými škváry. V Plzni byl hrán na příklad americký »film«, jehož hlavním hrdinou byla žena ve spodním prádle a jejím partnerem gorila. »Dojemné« scény mezi nimi v mnoha obměnách — to byl děj tohoto »uměleckého« díla. Stejného rážení byly i noviny, vydávané americkou okupační armádou pro její příslušníky. Typickou ukázkou je plátek, zvaný CUE EM, vydávaný »Special Service Section XII Corps« (t. j. osvětovou službou!). Vezmeme-li na příklad jediné číslo tohoto plátku, datované 9. VII. 1945, najdeme v něm tyto titulky:

Hollywood přichází do Plzně

Starý černý kouzelník (článek, doprovázený fotografií »nejlepšího kouzelníka na světě s kroužkem v nose«), V plném swingu, Sugestivní box

Vynecháváme tu ovšem různé perversní pornografické titulky, uvádějící podrobné zpravodajství a »reportáže« z amerických nevěstinců a nočních »klubů«, vynecháváme hnusné slovní hříčky, doprovázené fotografiemi polonahých »fraulein« s americkými důstojníky a pod. Stačí říci, že jedna (nikoli nejhorší) z podobných cynických pornografických tirád na jakési ženštiny končí s velikým důrazem: » .. **všechny mají srdce jako hotely — místo pro každého.**« (CUE EM, 20. VIII. 1945.)

Vezmeme-li na pomoc statistická data, poskytuje obsah plátku takový obraz:

94 procent — pornografie, reportáže z nevěstinců, nočních »klubů« a pod.

2 procenta — kouzelnictví, horoskopy a jiné »sporty«.

4 procenta — bohoslužby.

Zhovadilý zrůdný cynismus v těchto »novinách« je tak urážlivý pro každého prostého člověka, že prostě nelze dál citovat.

Americké vojenské plátky se předstihovaly v urážkách a ponižování českých žen, které systematicky nazývaly »chocolate-slečnos«, (»slečny za čokoládu«), nerozeznávajíce je valně od »chocolate-fraulein«. Americké žurnály otiskovaly pornografie o »rozměrech českých žen«, udávající je na centimetry a trousíce potupné »vtipy« a »úvahy«, které byly přímými návody k obtěžování a znásilňování českých žen.

Přitom američtí okupanti vynikli ve zvrácených orgiích, které pořádali s bývalými milenkami esesáků. Všude tam, kde pořádali tyto zábavy, byl českům vstup zakázán, zato »Němkám bez doprovodu vstup dovolen«. Je známo, že Američané provedli několik přepadů sběrných táborů pro Němky, v nichž surově zbili českou stráž.

Marně doufali američtí okupanti, že tato semena »amerického způsobu života« a západní »kultury« vzklíčí v srdcích pracujícího lidu západních Čech. U toho mohla jen zvýšit nenávist a pohrdání k americkým okupantům. O to lačněji polykali však pilulky tohoto »způsobu života« dušičky měšťáků, kteří s radostí vítali imperialistické žoldnéře ze západu a právem v nich viděli oporu svých vykořisťovatelských posic. Naše buržoasie a její služebníci a lokajové se v Američanech zhlíželi, neboť si dobře uvědomovali pravé cíle jejich okupace. A při zachraňování posic kapitalismu našim měšťákům nevadilo ani to, že se Američané paktovali s nacisty.

Američtí okupanti skutečně neměli v úmyslu zklamat očekávání naší buržoasie, jejímuž panství zvonil v květnu umíráček. Na příklad ve Strakonících vydali příkaz, ve kterém se oznamovalo, že **»dosavadní organizace veřejného práva — hospodářské skupiny, svazy, jednoty atd. — zůstávají nadále beze změny, stejně jako jejich představenstva.**

Tímto nařízením se mělo znemožnit, aby čs. stát mohl převzít do svých rukou větší podniky. Fabrikanti v západních Čechách mohli být klidni. Američané hned při svém příchodu bránili před naším lidem jejich vykořisťovatelská »práva«.

Pod ochranná křídla amerických okupantů se slézali hitlerovští esesáci i hlinkovští gardisté, K. H. Frank i Tiso, čeští kolaboranti i fašisté ze všech zemí, osvobozených Sovětskou armádou. Pod okupantská ochranná křídla táhla i naše buržoasie. Jako spojka mezi americkým velitelstvím a našimi úřady pracovala t.zv. styčná misse, jejímž významným pracovníkem byl zrádce dr. Ducháček, pozdější redaktor Obzorů. Ducháček byl ke štábu generála Pattona poslán v posledních měsících války londýnskou Šrámkovou vládou jako »styčný důstojník pro věci politické a diplomatické«. Dr. Mainer, který byl za okupace Američanů policejním presidentem v Plzni, byl již před druhou světovou válkou vysokým úředníkem policie, v únoru 1948 spřádal pikle proti našemu lidu společně s dr. Drtinou a kanadským důstojníkem McKenziem a nyní sedí u svých západních přátel, aby ruku v ruce s nimi strojí úklady proti našemu lidu. Takové osoby, zapřísáhlí nepřátelé lidu a socialismu, byly vhodnými nástroji kolonizace pro americké okupanty.

Je zajímavé, že do západních Čech byl americkým vrchním velitelstvím pozván již 5. června 1945 dr. Ed. Beneš na návštěvu, při které byla uspořádána zvláštní večeře vybrané společnosti na zámku v Žinkovech.

Naše buržoasie s neslýchanou drzostí do nebe vychvalovala a »demokratickými« frázemi přikrašlovala teroristické, násilnické chování americké soldatesky. Národně socialistický »Svobodný směr« napsal po půl roce řádění amerických okupantů o americké armádě, že **»přivedla do našich ulic, tříd a náměstí mnohé z demokraticky-amerického života.**

Ale lež má krátké nohy a »Svobodný směr« sám konec konců nechtě přiznal, jaké že to ukázky »demokraticky-amerického života« americká soldateska »přivedla do našich ulic, tříd a náměstí.«

V článku »Plzeň nebo Texas ?« totiž rozpačitě napsal dne 7. IX. 1945: **»mnohý musí odsoudit, jestliže je svědkem, jak jednotlivec nebo skupina amerických hochů jednou zde, po druhé jinde rozbije**

výkladní skříň, okna či dveře, je rozhořčen, vidí-li, jak americký vojín ušetří políček mimojdoucímu občanu, který nemá s sebou náhodou »šnaps«, a má také oprávněnou zlost a nenávist, jestliže je dokonce svědkem, jak některý podnapilý vojín zraní ničím se neprovinivšího občana prázdnou lahví od koňaku. Takových incidentů nebylo málo ...«

I ostatní reakční tiskoviny nestydatě a tupě opěvovaly americké »demokraty«, neohlížejíce se na každodenní trpké zkušenosti západočeského lidu a předstírajíce, že násilnosti, loupeže, pornografie, urážky a vraždy jsou vlastně vrcholnými projevy demokracie.

Také zrádci dělnické třídy, pravicoví sociální demokraté, připojili se k tomuto koncertu svých buržoasních pánů, a když již nemohli najít žádné jiné kvality amerických potlačovatelů, tvrdili aspoň: **»Američané se nám ukázali nejen jako nejlépe oblečení, nejlépe zásobení a nejlépe vyzbrojení vojáci..., ale také jako skuteční demokraté ...« (Plzeňský sociálně demokratický »Nový den«, 20. XI. 1945.)**

A vrcholů drzosti a hlouposti dosáhla přitom lidovecká »Stráž českého západu«, která lhala, když američtí okupanti odcházeli: **»A přece u nás tito sympatičtí vojáci nenalezli všude přátele... Sami nám to přiznali. Chtěli bychom jim dnes, kdy odcházejí, někteří z nich s pocitem lítosti, že nenašli cestu k českým duším, říci, aby se tím nermoutili: nenašli ji proto, že jsou demokraty (!)«**

S velikou vervou se snažila naše buržoasie a její poslušný lokaj, sociální demokraté, obalamutit náš lid. Až do nebe vychvalovala americké okupanty. Věc měla jediný háček. Pracující lid západních Čech všechny ty vymoženosti »demokraticky-amerického života« viděl na vlastní oči a zakusil na vlastní kůži. A tak nezbylo naší reakci nic jiného, než nakonec zaplakat nad tím, že »u nás mnoho lidí tento ideál ještě nepochopilo«, že američtí okupanti »nenalezli všude upřímné přátele«. (*»Stráž českého západu«*.)

Američané se v západních Čechách zařizovali skutečně »po svém«. Jedině pod tlakem návrhu Sovětské armády o stažení cizích vojsk z území Československa k 1. prosinci 1945 musela většina reprezentantů západní »kultury a demokracie« opustit naše území. To je třeba si znovu uvědomit: byla to Sovětská armáda, která nás zbavila americké okupace, této opory a naděje všech reakčních živlů v naší zemi.

NA STRÁŽI PROTI PLÁNŮM AMERICKÝCH NEPŘÁTEL NAŠEHO LIDU

O těchto věcech se dlouho na Plzeňsku hlasitě a rozhodně nemluvalo. Zrádce Lomský se pokoušel zatušovat trpké zkušenosti roku 1945 a zakrývat před naším pracujícím lidem pravou tvář amerických imperialistů, v jejichž službách pracoval. Jen velmi málo bylo zde za 6 let uděláno pro to, aby byla odhalena legenda, kterou buržoasní a sociálně demokratičtí podlézavci, ztrativši všechnu národní hrdost, šířili o amerických okupantech v západních Čechách.

Odhalení amerických imperialistů jako úhlavních nepřátel našeho lidu nebylo v zájmu Lomského, neboť by vyburcovalo náš lid, kdežto zájmem spiklenců bylo znemožnit rozvinutí mírového hnutí a oslabit nenávist proti americkým utlačovatelům, kteří chtějí pokračovat v Hitlerových plánech. Zatajováním a falšováním událostí z r. 1945 připravovali američtí agenti morálně a politicky návrat ke kapitalismu a konec konců i otevření dveří do naší země nepříteli.

Avšak právě dnes je třeba, aby historickou pravdu o amerických okupantech v západních Čechách v r. 1945 znal každý občan republiky.

Historie americké okupace západních Čech roku 1945 je totiž pro náš lid velkým poučením. Ukazuje nám v ještě jasnějším světle pravý smysl politiky amerického imperialismu, politiky příprav nového tažení světového imperialismu proti SSSR a celému pokrokovému a mírumilovnému světu.

Dává každému českému člověku názorně na vědomí: Američtí okupanti přijeli roku 1945 do západního cípu naší země jako »spojenci«. A přece umožňovali do poslední chvíle hitlerovským vrahům zabíjet stovky českých lidí, přesto se spojovali s nacisty a esesáky při plánech co největšího vyhlazování českého obyvatelstva.

Američtí okupanti se podvodně pasovali na »osvoboditele«. Ale pravou podobu jejich skutečného chování, jejich nepřátelství k naší samostatnosti osvětlil známý americký válečný štváček J. P. Dulles, který již tehdy prohlásil v americkém kongresu, že **»svrchovanost evropských zemí je vážnou překážkou při uskutečňování americké politiky « a že »tento stav musí být radikálně změněn«.**

Američtí okupanti přijeli roku 1945 do západních Čech s holedbáním, že přichází »pomoc«. Ve skutečnosti však zlovolně ničili naše města a továrny, chtěli hospodářsky úplně zpusťovat zemi, vypalovali sklady a vše, co jim padlo do rukou, tanky rozjížděli majetek českých lidí.

Američtí okupanti přijeli roku 1945 pod maskou »ochránců« a ihned rozháněli orgány lidové vlády, zaváděli svůj teroristický okupační režim, koloniální nadvládu nad »méněcenným« českým národem, potlačovali a hanobili český jazyk.

Američtí okupanti se nechali oslavovat jako »civilisovaná« armáda; přitom zaváděli barbarský systém svévolného střílení, bití, znásilňování, tupení českého člověka; přitom prováděli »amerikanisaci« naší země, vnucovali jí zhovadilou »kulturu« gangsterství a nejnelidštější pornografie, nočních barů a prostituce, negramotného ponižování české kultury, alkoholismu, kouzelnictví a šmeliny.

Prostě — zkušenosti našeho lidu ukázaly, že američtí imperialisté se chovali jako nepřátelé našeho lidu, kolonizátoři a okupanti i v době, kdy přijeli do naší země pod tlustě napsanou firmou »spojenci«. Každý si může domyslet, jaké představy běsnění, vyhlazení, zpusťování a znásilnění honí se v hlavách amerických imperialistů, když spřádají plány vtrhnout spolu s esesáckými vrahy do naší země — tentokráte jako otevřený lýtý nepřítel při křížáckém tažení proti Sovětskému svazu, zemím lidové demokracie a celému táboru míru. A to, co by si snad lidský rozum nedovedl ani domyslet, ukazují hrozná fakta z hrdinné Koreje, kde americká vojska povraždila již přes 1,300.000 obyvatel! Po zkušenostech s americkými okupanty v roce 1945 v západních Čechách nemůže žádný soudný člověk pochybovat o tom, že by američtí imperialisté chtěli v zamýšlené válce připravit naši zemi totéž, a ještě horší krvavé masakrování, tytéž, a ještě horší nelidské zločiny, totéž, a ještě horší zvířecí řádění, předstihující již Hitlera a nemající obdoby v dějinách lidstva, jaké nachystali hrdinnému, nezdolnému korejskému lidu.

Nikdy nebude moci náš lid dosti ocenit tu skutečnost, že naše země byla vytržena ze spárů imperialismu Sovětskou armádou, která osvobodila celou naši zemi.

Věčně zůstane zapsáno v myslích našeho lidu, že jedině díky osvobození Československa hrdinnou Sovětskou armádou získala naše země znovu samostatnost, že jedině díky této skutečnosti neroztahují se dnes nepřátelští američtí okupanti v našich městech a vesnicích, jako je tomu ve Francii, Anglii, Itálii a jiných zemích, a mají krátké ruce na koloniální porobení naší vlasti. Jedině díky SSSR a velikému Stalinovi je dnes zabezpečena samostatnost a národní bezpečnost Československa ve velikém táboře míru před zločinnými plány dolarových lupičů. Jedině sovětským osvoboditelům a síle mírového tábora vděčíme za to, že v západních Čechách tak jako v celé zemi mohou pracující svobodně dýchat a budovat lepší život.

Jako by věděly, že za nimi stojí neporazitelná síla mírového tábora, tak pevně stojí chodské hory a šumavské hvozdy, naše hranice míru a světla, která již poznala tvář amerických okupantů, na stráž proti všem plánům amerických imperialistů, kteří již v Koreji dokázali, že chtějí hrát roli novodobých Hunů. Trpké zkušenosti s americkými okupanty zakalily nenávisť našeho lidu k novým — tentokráte americkým — plánům na porobu českého a slovenského národa. V odpovědi na tyto plány může celý český a slovenský národ směle a hrdě vmést do tváře americkým křížákům, jejich esesáckým zbrojnošům a zrádným emigrantským podkoním slova Chodské básně Elišky Krásnohorské:

»Stojí naše hory, stojí jako muži.
hale mračna supů nad horami krúží.
Jste vy supi lační? Chcete s námi svačit?
Snězte tuto hory, však vás budu tlačit!
Po chuti vám nejsú, nás vy byste radši?
My jsme teky skály, však my nejsme sladší!

Seřadíme muže, seřadíme hory,
ha to spíš ty hory strachem zpátky stúpí,
než si vaše hrozby naši vůlí kupí,
ha to spíš y hory propadnu se v peklo,
než by naše srdce vašich ran se leklo.«

K. Bartošek a K. Pichlík

HANEBNÁ ROLE AMERICKÝCH OKUPANTŮ

V ZÁPADNÍCH ČECHÁCH V ROCE 1945

šéfredaktorka nakladatelství a odpovědná, redaktorka Jarmila Prokopová. Techn. redaktor Valtr Gecl.
Korektor Lad. Huml.

30102/69, 62533/51/1/III/1, 929. Saz. 24. IX. 1951, tisk 27. IX.

1951, vyšlo v říjnu 1951, I., aut. vyd. Náklad 50.750. Pl. ar.

2.5, aut. ar. 3. Pap. 222-20, 86X122, 60 g. Tisk Svoboda, n. p.,
záv. I, Praha, se sazby, borgis Ideál. 1%. Cena brož. 3,50 Kčs.